

կամ թէ ազգ մարդկան ըզհետ պընդիցի միշտ կանացարար
Ոսկեփայլ կերպարանաց աստուածակերպ իմըն ցնորից,
Կամ նման իցէ անառաջնորդ անլոյս մանկանց, որք ի մըթան
Բախիցեն այր ընդ ընկերի, և առ կարիան արտասուիցեն:
Եւ թէ յորժամ կորըստականըն ժամացոյց դարուց ամաց
Հոսիցէ ըզվերջին հատ աւագոյ յիւրմէ ծոցոյն,
Հայեցուած մի քոց աչաց, բարբառ մի լոկ քոյոյ ձայնիդ,
Հեծութիւն մի ի սըրտէս, մի լոկ նըշան խաչի իմոյ,
Կարասցեն ընկհել զվիրագ թերս Յաւոց յաւիտենից
Եւ հանել ի ճիրանանց նոցին թափել զազգ երկրածին. —
Այս ամենայն յայտնի լիցի, յորժամ ուսեալ գիտացէ մարդ
Ուստի՝ եկեալ ինքն իցէ, և ուր զընալ է հանդերձեալ »:

Օրինակ զայս բարբառէր աստուածեղէն Որդին առ Հայրն,
Եւ անկեալ ի վերայ երեսաց՝ կայր ակըն կալեալ.
Ուր ուրեմն յարուցեալ՝ «Եղիցին կամք քո, մըրմընջէր,
Ո՛չ իմ կամք, այժմ և միշտ և յաւիտեանս ժամանակաց»:
Խորին դողումն ի նըմա, և անձկութիւն անբաւ անհուն
Բաճախէին զտառապանս յերկարաւոր մեծ տագնապին:
Ընդ երկար հայի շուրջ, խընդրէ՝ և ինչ ոչ տեսանէ,
Իրեւ արձան մահու՝ զգածեալ համակ ի թուխս էին երկիւնք:
Ընդ սիրտ երկրի, որ ունայն կայր ի լուսոյ լուսաւորաց,
Եւ ի լուսոյ ևս հոգւոյ, որպէս և կայն և մինչև ցայժմ,
Գնային քրտամունք. — Լու լինէր լոկ ոտնաձայն յանտառի անդ,
Եւ ջահըն Յուդայի խաղայր շողայր շուրջ ըզվայրօքն :

ԱԼԹԻՒՏ ՏԸ ՎԻՆԵՒ

Թարգմ. ՏԻԳՐԱՆ ԵԼՔԷՆՃԱՆՆ

ՄԵՌԱՆ ԹԻԹԵԱՆԻԿԸ

« ՀԱՅ Ի ՄԵՐ »

Թուփի մը տակ զըտայ զայն դեռ նոր մեռած,
Պուտ մ'ըսգի թըրթըռումովը սենդոտ՝
Որ կը հիծէր վերջին հեկտով մը ալբոն.
Դեռ թըղչելու, ապելուս տենչը կար հոտ:

Ու ավերուտ մէջ տաքցուցի զըզանքով,
Շունչով՝ իր շունչն երկարելու որ ապրէր.
Յետոյ մեղմիւ պառկեցուցի ծաղկին քով՝
Կոյս մեռնողի սարսուռներովը երբի:

Իբրը պատանք թերթ մը վարդի դըրի վրան
Որ չի փրտաէր շուտով փափկիկն այն իրան,
Ու ես դարձայ՝ մինչ մահն հոգւոյս մէջ յածէր,

Հոգեվարքի ամբողջ սեւով մը տարտամ.
Այ՛, վաղն ալ ծէլ կնակեցով մ'ես պիտի՝ երթամ...
Ինչպէս թիթեռն որ այգ մը լոկ տեսած էր:

ԱԼԱՐՈՒ

« Հայր մեր » — ո՛վ սուրբ եթերային խընկոտ վանկ,
Քեզ թոթովց քըրթունքն իրկուն և առառ.
Առաջին բողբ հըրօնին և խալտանք,
Մ'անուկ սըրտին ծերուկ Աստուածն էիր զու:

Ո՛րչափ ցաղցրիկ աղօթեցի ևս քեզմով,
Անմեղութիւնս երբ տակաւին բառ մ'էր լոկ.
Ձիտ թեքուող կը յանձնէի ո՛հ, մեղմով.
Քեզ ունէի ցաւէն առաջ անողորմ:

Խունկն էիր զու ժըպիտներուս բուրվառին,
Վ՛րճիտ ալիքն հոգիին խոն վըտակին,
Որ հիմա սե մեղքի բոցեր կը վառեն:

Ա՛լ չես հընչեր ինչպէս երբեմն հեշտագին,
Աղբիւրիդ պէս յըստակ չես դուն, ո՛վ առուակ.
Կը զգամ որ քեզ ըսածն է մարդ, ո՛չ հրեշտակ...:

ԱԼԱՐՈՒ